

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (deviata komora)

z 19. apríla 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Postupy obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb – Smernica 2004/17/ES – Povinnosť zmeniť cenu po uzavretí zmluvy – Neprítomnosť takejto povinnosti v zmysle smernice 2004/17 alebo vyplývajúcej zo všeobecných zásad, z ktorých vychádza článok 56 ZFEÚ a smernica 2004/17/ES – Upratovacie a čistiace služby spojené s činnosťou železničnej dopravy – Článok 3 ods. 3 ZEÚ – Články 26, 57, 58 a 101 ZFEÚ – Nedostatočné spresnenie skutkového a právneho rámca sporu vo veci samej, ako aj dôvodov, pre ktoré je potrebná odpoveď na prejudiciálne otázky – Neprípustnosť – Článok 16 Charty základných práv Európskej únie – Ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorými sa neuplatňuje právo Únie – Nedostatok právomoci“

Vo veci C-152/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) z 24. novembra 2016 a doručený Súdnemu dvoru 24. marca 2017, ktorý súvisí s konaním:

Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi SpA

proti

Rete Ferroviaria Italiana SpA,

SÚDNY DVOR (deviata komora),

v zložení: predseda deviatej komory C. Vajda (spravodajca), sudcovia E. Juhász a C. Lycourgos,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi SpA, v zastúpení: E. Giardino a A. Cariola, avvocati,
- Rete Ferroviaria Italiana SpA, v zastúpení: U. Cossu, avvocato,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

* Jazyk konania: taliančina.

- španielska vláda, v zastúpení: M. J. García-Valdecasas Dorrego, splnomocnená zástupkyňa,
- Európsky parlament, v zastúpení: L. Visaggio a R. van de Westelaken, splnomocnení zástupcovia,
- Rada Európskej únie, v zastúpení: E. Moro a M. Balta, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: G. Gattinara a P. Ondrůšek, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 3 ZEÚ, článkov 26, 56 až 58 a 101 ZFEÚ, článku 16 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb. (Ú. v. EÚ L 134, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 19), zmenenej nariadením Komisie (EÚ) č. 1251/2011 z 30. novembra 2011 (Ú. v. EÚ L 319, 2011, s. 43) (ďalej len „smernica 2004/17“), ako aj posúdenia platnosti smernice 2004/17.
- 2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi združením spoločností Consorzio Italian Management e Catania multiservizi SpA a spoločnosťou Rete Ferroviaria Italiana SpA (ďalej len „RFI“), ktorý sa týka odmietnutia tejto poslednej uvedenej spoločnosti vyhovieť ich návrhu na úpravu ceny zákazky, podanému po uzavretí zmluvy týkajúcej sa predovšetkým upratovacích služieb na železničných staniciach.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Smernica 2004/17 zavádza koordináciu postupov verejného obstarávania v špecifických odvetviach uvedených v článkoch 3 až 7 tejto smernice, medzi ktoré patria dopravné služby.
- 4 V kapitole III s názvom „Všeobecné zásady“ v hlave I tejto smernice článok 10 s názvom „Zásady zadávania zákaziek“ stanovuje:
„Obstarávatelia zaobchádzajú s hospodárskymi subjektmi rovnako a nediskriminačne a konajú transparentne.“
- 5 Podľa článku 16 uvedenej smernice s názvom „Prahové hodnoty pre zákazky“:
„Táto smernica sa vzťahuje na zákazky, ktoré nie sú vylúčené podľa článkov 19 až 26 alebo podľa článku 30, ktoré sa týkajú vykonávania príslušnej činnosti, a ktorých predpokladaná hodnota bez dane z pridanej hodnoty (DPH) nie je nižšia ako tieto prahové hodnoty:
a) 400 000 [eur] v prípade zákaziek na dodávky tovaru a na služby;

...“

- 6 Článok 20 tej istej smernice pod názvom „Zákazky zadávané na iné účely ako je vykonávanie činnosti, na ktorú sa vzťahuje táto smernica, alebo na účely vykonávania takejto činnosti v tretej krajine“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Táto smernica sa nevzťahuje na zákazky, ktoré obstarávatelia zadávajú na iné účely, ako je vykonávanie ich činností v zmysle článkov 3 až 7...“

- 7 Článok 55 smernice 2004/17 s názvom „Kritériá pre zadanie zákazky“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté vnútroštátne zákony, iné právne predpisy alebo správne opatrenia o odmeňovaní za určité služby, sú kritériami, na základe ktorých obstarávatelia zadávajú zákazky, buď:

a) ak sa zákazka zadáva na základe ekonomicky najvýhodnejšej ponuky z pohľadu obstarávateľa, rozličné kritériá súvisiace s predmetom danej zákazky, napríklad dátum dodania alebo dokončenia, prevádzkové náklady, efektívnosť vynaložených nákladov, kvalita, estetické a funkčné charakteristiky, environmentálne charakteristiky, technické prevedenie, záručný a pozáručný servis a technická pomoc, záväzky, čo sa týka náhradných dielov, bezpečnosti dodávky a cena, alebo

b) len najnižšia cena.“

- 8 Podľa článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora:

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania okrem znenia prejudiciálnych otázok položených Súdnemu dvoru obsahuje:

a) stručné zhrnutie predmetu sporu, ako aj relevantné skutočnosti, ktoré zistil vnútroštátny súd, alebo aspoň zhrnutie skutkového stavu, z ktorého prejudiciálne otázky vychádzajú;

...

c) uvedenie dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade alebo platnosti určitých ustanovení práva Únie, ako aj súvislosti, ktoré vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a svojou právnou úpravou uplatniteľnou vo vnútroštátnom konaní.“

Talianske právo

- 9 Článok 2 ods. 4 decreto legislativo č. 163 – Codice dei contratti pubblici relativi a lavori, servizi e forniture in attuazione delle direttive 2004/17/CE e 2004/18/CE (legislatívny dekrét č. 163 o kódexe verejného obstarávania prác, služieb a dodávok tovaru, ktorým sa preberajú smernice 2004/17/ES a 2004/18/ES) z 12. apríla 2006 (riadna príloha ku GURI č. 100 z 2. mája 2006, ďalej len „legislatívny dekrét č. 163/2006“), stanovuje:

„Ak nie je v tomto kódexe výslovne ustanovené inak, na zmluvnú činnosť subjektov uvedených v článku 1 sa rovnako vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka.“

- 10 Podľa znenia článku 115 legislatívneho dekrétu č. 163/2006 s názvom „Úprava ceny“:

„1. Všetky zmluvy o poskytovaní služieb alebo dodaní tovaru s postupným plnením musia obsahovať doložku o pravidelnej úprave ceny. Úprava sa vykoná na základe prieskumu vykonaného vedúcimi predstaviteľmi zodpovednými za nákup tovaru a služieb na základe údajov uvedených v článku 7 ods. 4 písm. c) a ods. 5“

- 11 Článok 115 tohto legislatívneho dekrétu nepatrí medzi ustanovenia, ktoré sa podľa jeho článku 206 uplatňujú na verejné obstarávanie v osobitných odvetviach zodpovedajúcich odvetviám uvedeným v článkoch 3 až 7 smernice 2004/17.
- 12 Článok 1664 codice civile (Občiansky zákonník) s názvom „Obťažnosť alebo ťažkosti pri plnení“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Ak v dôsledku nepredvídateľných okolností dochádza k zvýšeniu alebo zníženiu nákladov na materiál alebo práce, ktoré vedú k zvýšeniu alebo zníženiu o viac ako jednu desatinu celkovej dohodnutej ceny, úspešný uchádzač alebo dodávateľ môže požiadať o úpravu tejto ceny. Úpravu možno priznať, len pokiaľ ide o rozdiel, ktorý presahuje jednu desatinu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 Spoločnosť RFI zadala žalobkyniam vo veci samej zákazku na poskytovanie upratovacích služieb, služieb údržby, výzdoby priestorov a iných priestorov určených pre verejnosť, ako aj súvisiacich služieb na staniciach, v zariadeniach, kanceláriách a priestoroch nachádzajúcich sa na celom území, ktoré patrí do pôsobnosti Direzione Compartimentale Movimento di Cagliari (Regionálne dopravné riaditeľstvo v Cagliari, Taliansko). Zmluva obsahovala osobitnú doložku upravujúcu podrobnosti úpravy dohodnutej ceny, ktoré sa odchyľovali od článku 1664 Občianskeho zákonníka.
- 14 Počas plnenia uvedenej zákazky žalobkyne vo veci samej požiadali spoločnosť RFI o úpravu ceny zákazky, ktorá bola predtým dohodnutá, aby sa zohľadnilo zvýšenie zmluvných nákladov vyplývajúcich zo zvýšenia nákladov na zamestnancov. Rozhodnutím z 22. februára 2012 RFI túto žiadosť odmietla.
- 15 Po tomto odmietnutí sa žalobkyne vo veci samej obrátili na Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna (Regionálny správny súd pre Sardíniu, Taliansko) so žalobou o neplatnosť uvedeného rozhodnutia.
- 16 Rozhodnutím z 11. júna 2014 Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna (Regionálny správny súd pre Sardíniu) túto žalobu zamietol. Tento súd sa domnieval, že článok 115 legislatívneho dekrétu č. 163/2006 sa neuplatňuje na zákazky v osobitných odvetviach, ako je aj zákazka dotknutá vo veci samej. Posledný uvedený súd sa totiž domnieval, že poskytovanie upratovacích služieb na staniciach, v zariadeniach, kanceláriách a priestoroch malo vedľajšiu povahu vo vzťahu k výkonu činností patriacich do osobitných odvetví, keďže sa týkali nevyhnutných prvkov tvoriacich súčasť železničnej dopravnej siete. Tento súd dodal, že úprava ceny nebola povinná ani podľa článku 1664 Občianskeho zákonníka, keďže účastníci zmluvy sa môžu odchyliť od tohto ustanovenia tak, že do tejto zmluvy zahrnú zmluvnú doložku obmedzujúcu úpravu ceny, čo platilo aj v prípade vo veci samej.
- 17 Žalobkyne vo veci samej podali odvolanie proti tomuto rozsudku na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom v rámci svojho prvého a druhého odvolacieho dôvodu tvrdili, že článok 115 legislatívneho dekrétu č. 163/2006 alebo, alternatívne, článok 1664 Občianskeho zákonníka sa na rozdiel od toho, čo rozhodol Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna (Regionálny správny súd pre Sardíniu), neuplatňuje na zákazku dotknutú vo veci samej. Okrem toho žalobkyne vo veci samej spochybnili zlučiteľnosť najmä článkov 115 a 206 legislatívneho dekrétu č. 163/2006 s právom Únie, pričom uviedli, že tieto ustanovenia v rozsahu, v akom sa snažia vylúčiť úpravu cien v odvetví dopravy, konkrétnejšie v prípade komplexných zmlúv na upratovanie, sú v rozpore najmä s článkom 3 ods. 3 ZEÚ, článkami 26, 101 a nasl. ZFEÚ, ako aj so smernicou 2004/17. Vnútroštátna právna úprava je teda údajne nadmerná a neopodstatnená vo vzťahu k právnej úprave Únie. Uvedená právna úprava je tiež údajne neodôvodnene neprimeraná a vedie k tomu, že podnik, ktorému bola zadaná zákazka na upratovacie služby, sa dostáva do postavenia podriadenosti a oslabenia voči verejnoprávnemu podniku, čo údajne spôsobuje nespravodlivú a neprimeranú

zmluvnú nerovnováhu a vedie ku zmene pravidiel fungovania trhu. Napokon v prípade, že by vylúčenie úpravy ceny vo všetkých zmluvách uzatvorených a uplatňovaných v osobitných odvetviach vyplývalo priamo zo smernice 2004/17, táto smernica je údajne neplatná.

18 Pokiaľ ide o prvý odvolací dôvod uvedený žalobkyňami vo veci samej, vnútroštátny súd vyjadril svoj zámer zamietnuť ho, pričom potvrdil analýzu Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna (Regionálny správny súd pre Sardíniu), podľa ktorej vzhľadom na to, že zákazka, o ktorú ide vo veci samej, je vzťahom účelnosti spojená s osobitnými odvetviami, vzťahujú sa na ňu ustanovenia legislatívneho dekrétu č. 163/2006 uplatňujúce sa na tieto odvetvia. Vnútroštátny súd uvádza, že rovnako zamýšľa zamietnuť druhý odvolací dôvod uvedený žalobkyňami vo veci samej, z dôvodov, že vzhľadom na to, že tieto ustanovenia majú kogentnú povahu, majú prednosť pred ustanovením článku 1664 Občianskeho zákonníka, že účastníci konania vo veci samej si dohodli osobitné pravidlo odchyľujúce sa od tohto článku, a že podmienka týkajúca sa „nepredvídateľných okolností“ uvedená v tomto článku nie je splnená v prejednávanej veci. Tento súd sa však domnieva, že z dôvodu, že rozhoduje v poslednom stupni a že žalobkyne vo veci samej mu podali žiadosť v tomto zmysle, mu prislúcha preveriť súlad najmä článku 206 legislatívneho dekrétu č. 163/2006 s právom Únie v rozsahu, v akom vylučuje uplatnenie článku 115 tohto dekrétu nielen na zákazky patriace do osobitných odvetví, ale prostredníctvom súdneho výkladu aj na zákazky na služby, ktoré, hoci nepatria do osobitných odvetví, sú s týmito odvetviami spojené vzťahom účelnosti. Okrem toho sa vnútroštátny súd domnieva, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora je povinný obrátiť sa naň s otázkou platnosti smernice 2004/17, ktorú predložili žalobkyne vo veci samej.

19 Za týchto podmienok Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je výklad vnútroštátnych právnych predpisov, ktorý vylučuje zmenu cien v zmluvách týkajúcich sa... osobitných odvetví, s osobitným zreteľom na zmluvy, ktorých predmet je odlišný od predmetov uvedených v tejto smernici, ale sú s týmito predmetmi spojené vzťahom účelnosti, v súlade s právom Európskej únie (najmä s článkom 3 ods. 3 ZEÚ, článkom 26, článkami 56 až 58 a článkom 101 ZFEÚ, a článkom 16 [Charty]) a so smernicou 2004/17?

2. Je smernica 2004/17 (ak sa predpokladá, že dôsledkom jej uplatňovania je vylúčenie zmeny cien vo všetkých zmluvách uzavretých a vykonávaných v rámci... osobitných odvetví) v súlade so zásadami Európskej únie (najmä s článkom 3 ods. 1 ZEÚ, článkom 26 a článkami 56 až 58 a článkom 101 ZFEÚ, a článkom 16 [Charty]) vzhľadom na „nespravodlivosť, neprimeranosť, porušovanie zmluvnej rovnováhy, a tým aj pravidiel efektívneho trhu“?

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

20 Svojou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 3 ods. 3 ZEÚ, články 26, 56 až 58 a 101 ZFEÚ, článok 16 Charty, ako aj smernica 2004/17 vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnym právnym normám, ako sú právne normy dotknuté vo veci samej, ktoré nestanovujú pravidelnú úpravu cien po uzavretí zmluvy na zákazky v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje táto smernica.

21 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v rámci spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi potreba dospieť k výkladu práva Únie, ktorý by bol užitočný pre vnútroštátny súd, vyžaduje, aby vnútroštátny súd náležite dodržal požiadavky týkajúce sa obsahu návrhu na začatie prejudiciálneho konania a výslovne uvedené v článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, o ktorom sa predpokladá, že ho vnútroštátny súd pozná (rozsudok z 26. júla

2017, Persidera, C-112/16, EU:C:2017:597, bod 27 a citovaná judikatúra). Tieto požiadavky sú okrem iného pripomenuté v odporúčaniach Súdneho dvora pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní (Ú. v. EÚ C 338, 2012, s. 1).

- 22 Je teda nevyhnutné, ako stanovuje článok 94 písm. a) a c) rokovacieho poriadku, aby návrh na začatie prejudiciálneho konania obsahoval jednak stručné zhrnutie relevantných skutočností, alebo aspoň zhrnutie skutkového stavu, z ktorého vychádzajú prejudiciálne otázky, a jednak uvedenie dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade alebo platnosti určitých ustanovení práva Únie, ako aj súvislosti, ktorú vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a svojou právnou úpravou uplatniteľnou v spore vo veci samej (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Persidera, C-112/16, EU:C:2017:597, body 28 a 29, ako aj citovanú judikatúru).
- 23 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje žiadne vysvetlenie, pokiaľ ide o relevantnosť výkladu článku 3 ods. 3 ZEÚ, ako aj článkov 26, 57, 58 a 101 ZFEÚ pre riešenie sporu vo veci samej. To isté platí, pokiaľ ide o článok 56 ZFEÚ, keďže sa týka iných aspektov, než sú aspekty tvoriace predmet preskúmania Súdny dvorom uvedené v bode 32 tohto rozsudku.
- 24 Z toho vyplýva, že prvá otázka je v tomto rozsahu neprípustná.
- 25 Pokiaľ ide v prvom rade o výklad smernice 2004/17 a všeobecné zásady, z ktorých vychádza, vnútroštátny súd sa domnieva, že na zákazku, o ktorú ide vo veci samej, sa vzťahuje táto smernica, keďže bola zadaná obstarávateľom v zmysle tejto smernice, v danom prípade spoločnosťou RFI, a je spojená vzťahom účelnosti s činnosťou železničnej dopravy, ktorá patrí do pôsobnosti uvedenej smernice.
- 26 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že smernica 2004/17 sa skutočne uplatňuje nielen na zákazky zadávané v odvetviach jednej z činností, ktoré sú výslovne uvedené v článkoch 3 až 7 tejto smernice, ale aj na zákazky, ktoré napriek tomu, že majú inú povahu a bežne by sa na ne mohla vzťahovať smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby (Ú. v. EÚ L 134, 2004, s. 114; Mim. vyd. 06/007, s. 132), slúžia na výkon činností vymedzených smernicou 2004/17. V dôsledku toho sa vzhľadom na to, že zákazka zadaná obstarávateľom súvisí s činnosťou vykonávanou týmto obstarávateľom v odvetviach uvedených v článkoch 3 až 7 tejto smernice, na túto zákazku sa musia vzťahovať postupy upravené touto smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. apríla 2008, Ing. Aigner, C-393/06, EU:C:2008:213, body 56 až 59).
- 27 Hoci navyše návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje nijakú informáciu o hodnote zákazky, o ktorú ide vo veci samej, zo spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, vyplýva, že táto hodnota prekračuje prahovú hodnotu relevantnú na uplatňovanie smernice, stanovenú vo výške 400 000 eur v zmysle jej článku 16 písm. a).
- 28 Smernica 2004/17 je teda relevantná v súvislosti s odpoveďou, ktorá sa má poskytnúť na prvú prejudiciálnu otázku.
- 29 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že zo žiadneho ustanovenia uvedenej smernice nevyplýva, že sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnym právnym normám, ako sú články 115 a 206 legislatívneho dekrétu č. 163/2006, ktoré nestanovujú pravidelné úpravy cien po uzatvorení zmlúv v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje tá istá smernica, keďže táto smernica neukladá členským štátom žiadnu osobitnú povinnosť zaviesť ustanovenia vyžadujúce, aby obstarávateľ priznal druhej zmluvnej strane úpravu cenovej ponuky nahor po uzatvorení zmluvy.

- 30 Rovnako ani všeobecné zásady, z ktorých vychádza smernica 2004/17, najmä zásada rovnosti zaobchádzania a povinnosť transparentnosti, ktorá z nej vyplýva, zakotvené v článku 10 tejto smernice, nebránia takýmto normám. Práve naopak nemožno vylúčiť, že úprava ceny po uzavretí zmluvy by mohla byť porušením tejto zásady a tejto povinnosti (pozri analogicky rozsudok zo 7. septembra 2016, Finn Frogne, C-549/14, EU:C:2016:634, bod 40). Ako totiž uviedla Komisia vo svojich písomných pripomienkach, cena zákazky predstavuje okolnosť, ktorá má veľký význam pri hodnotení ponúk obstarávateľom, rovnako ako pri jeho rozhodnutí zadať zákazku určitému subjektu. Tento význam okrem iného vyplýva z uvedenia ceny v jednom aj druhom z dvoch kritérií zadania zákazky, ktoré sú uvedené v článku 55 ods. 1 smernice 2004/17. Za týchto okolností vnútroštátne právne normy, ktoré neupravujú pravidelnú úpravu cien po uzavretí zmlúv na zákazky v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, majú skôr povahu posilnenia dodržiavania uvedených zásad.
- 31 Z týchto úvah vyplýva, že smernica 2004/17 a všeobecné zásady, z ktorých vychádza, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnym právnym normám, ako sú právne normy dotknuté vo veci samej, ktoré nestanovujú pravidelnú úpravu cien po uzavretí zmluvy na zákazky v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje táto smernica.
- 32 Pokiaľ ide v druhom rade o výklad článku 56 ZFEÚ, je potrebné pripomenúť, že tento článok stanovuje v oblasti slobodného poskytovania služieb zásady rovnosti a zákaz diskriminácie, ako aj povinnosť transparentnosti, pričom zlučiteľnosť vnútroštátnych právnych noriem ako sú tie, o ktoré ide vo veci samej, s týmito zásadami a s touto povinnosťou už bola posúdená v bode 30 tohto rozsudku. V dôsledku toho v tomto rozsahu nie je potrebné znovu pristúpiť k výkladu tohto článku.
- 33 Pokiaľ ide v treťom rade o výklad článku 16 Charty, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 51 ods. 1 tejto Charty sa jej ustanovenia vzťahujú na členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Podľa znenia článku 51 ods. 2 Charty posledná uvedená Charta nezakladá pre Úniu nové právomoci, ani nové úlohy, ani nemení právomoci a úlohy vymedzené v Zmluvách. Súdny dvor má preto podať výklad práva Únie vzhľadom na Chartu v medziach pôsobnosti, ktorá jej bola priznaná (rozsudok z 10. júla 2014, Julián Hernández a i., C-198/13, EU:C:2014:2055, bod 32 a citovaná judikatúra).
- 34 V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť, že pojem „vykonávanie práva Únie“ v zmysle článku 51 Charty predpokladá existenciu súvisu medzi aktom práva Únie a dotknutým vnútroštátnym opatrením. Súdny dvor konkrétne dospel k záveru, že nie je možné uplatniť základné práva Únie vo vzťahu k vnútroštátnej právnej úprave z dôvodu, že ustanovenia Únie v danej oblasti nestanovujú členským štátom žiadnu osobitnú povinnosť, pokiaľ ide o situáciu, o ktorú ide vo veci samej (rozsudok z 10. júla 2014, Julián Hernández a i., C-198/13, EU:C:2014:2055, body 34 a 35, ako aj citovaná judikatúra).
- 35 Keďže v prejednávanej veci z bodov 29 a 30 tohto rozsudku vyplýva, že ani smernica 2004/17, ani všeobecné zásady, z ktorých vychádza, neukladajú členským štátom osobitnú povinnosť zaviesť ustanovenia vyžadujúce, aby obstarávateľ priznal druhej zmluvnej strane úpravu cenovej ponuky nahor po uzatvorení zmluvy, ustanovenia legislatívneho dekrétu č. 163/2006, o ktoré ide vo veci samej, v rozsahu, v akom nestanovujú pravidelnú úpravu ceny zákaziek v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje uvedená smernica, nemajú súvislosť s uvedenou smernicou, a preto sa nemôžu považovať za vykonávanie práva Únie.
- 36 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné odpovedať na prvú otázku tak, že smernica 2004/17 a všeobecné zásady, z ktorých vychádza, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnym právnym normám, ako sú právne normy dotknuté vo veci samej, ktoré nestanovujú pravidelnú úpravu cien po uzavretí zmluvy na zákazky v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje táto smernica.

O druhej otázke

- 37 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že ak je evidentné, že výklad alebo posúdenie platnosti právnej normy Únie, ktoré vnútroštátny súd požaduje, nijako nesúvisí so skutočnosťami alebo s predmetom vnútroštátneho sporu, alebo ak má otázka hypotetickú povahu, Súdny dvor zamietne návrh podaný vnútroštátnym súdom ako neprípustný (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 38 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že táto otázka, ktorou sa vnútroštátny súd pýta na platnosť smernice 2004/17, vychádza z predpokladu, že ustanovenia legislatívneho dekrétu č. 163/2006, o ktoré ide vo veci samej, vzhľadom na to, že nestanovujú pravidelnú úpravu cien zákaziek v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, predstavujú vykonávanie tejto smernice.
- 39 Keďže však z preskúmania prvej otázky vyplýva, že ani smernica 2004/17, ani všeobecné zásady, z ktorých vychádza, nebránia vnútroštátnym právnym normám, ako sú tie, o ktoré ide vo veci samej, ktoré nestanovujú pravidelnú úpravu cien po zadaní zákaziek v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, má táto otázka hypotetickú povahu.
- 40 Za týchto okolností je potrebné skonštatovať, že druhá otázka je neprípustná.

O trovách

- 41 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (deviata komora) rozhodol takto:

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb, zmenená nariadením Komisie (EÚ) č. 1251/2011 z 30. novembra 2011, a všeobecné zásady, z ktorých vychádza, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnym právnym normám, ako sú právne normy dotknuté vo veci samej, ktoré nestanovujú pravidelnú úpravu cien po uzavretí zmluvy na zákazky v odvetviach, na ktoré sa vzťahuje táto smernica.

Podpisy